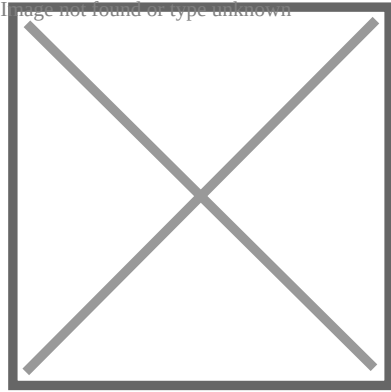
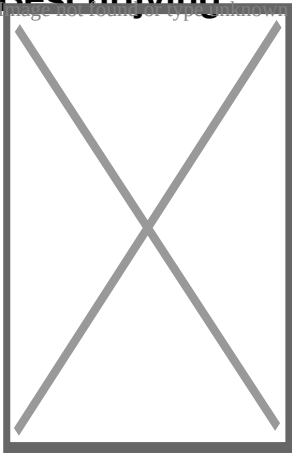

Rebekah Sheldon – The Child to Come

Beschrijving

default watermark

We moeten de aarde goed achterlaten voor de generaties die nog gaan komen.

Eigenlijk iedereen zal het daar tegenwoordig mee eens zijn? We gunnen toch ook onze kleinkinderen een veilig en prettig leven?

[Rebekah Sheldon](#) doet je echter afvragen of we het er wel zo mee eens moeten zijn. Of het wel een goede benadering is. Ze laat de implicaties zien van dit soort retoriek: een retoriek die uitgaat van een mogelijke rampzalige ondergang van de aarde die moet worden voorkomen of verzacht met oog op volgende generaties. Ze doet dit verrassend genoeg door te kijken naar schrijvers van boeken en series die dergelijke redeneringen verbeelden. Het zijn de welbekende *science fiction* verhalen van een gitzwarte toekomst met als cliché een dorre planeet met eenzame groepjes mensen. Het is fascinerend dat in al die verhalen het kind opduikt als datgene wat de menselijke soort nog kan redden (want dan is er tenminste weer een volgende generatie die het wat beter kan maken). Er is daar blijkbaar een directe relatie tussen ecologische catastrofes en het beeld van het kind dat we hebben.

Sheldon explores representations of this perilous future and the new figurations of the child that have arisen in response to it. Analyzing catastrophe discourse from the 1960s to the present—books by Joanna Russ, Margaret Atwood, and Cormac McCarthy; films and television series including *Southland Tales*, *Battlestar Galactica*, and *Children of Men*; and

popular environmentalism—Sheldon finds the child standing in the place of the human species, coordinating its safe passage into the future through the promise of one more generation. Yet, she contends, the child figure emerges bound to the very forces of nonhuman vitality he was forged to contain.

Het is volgens Sheldon gevaarlijk als we dit soort denken niet bekritisieren. Om wat preciezer te zijn: het denken dus vanuit een (mogelijke) natuurramp, met een focus op wetenschappelijke aanpak, en met een centrale rol voor het kind als toekomstperspectief. Het is volgens haar een zeer geraffineerd, dwingend, veelomvattend denken waarmee we verzanden in ongegronde hoop op beloftes als ecologische verandering, artificiële bevruchting, genetisch manipuleren, en een verdere neoliberalisatie van de economie. Het haakt in op onze opvatting over de rol van de vrouw, zwangerschap en geboorte, werk, leven, de planeet, vriendschap, voortbestaan, enzovoorts. Het blijkt een ongelooflijk uitgebreid en vaak onwenselijk denken dat ons gedrag op allerlei manieren beïnvloedt als we het niet proberen te weerstaan. We moeten dat soort denken dus niet teveel omarmen, een denken dat volgens Sheldon die de problemen alleen maar bestendigt. We moeten kritisch nadenken over ons denken.

Sheldon bagatelliseert niet de reële ecologische problemen, maar maakt zich zorgen over hoe we daar mee om gaan, hoe we die expliciteren en wat voor gedrag en retoriek daarop volgt. Zij bekritiseert dit denken over rampspoed en de toekomst van onze kinderen aan de ene kant door aan de hand van de verhalen het extreme ervan te laten zien, door scènes uit de verhalen te expliciteren en te analyseren. Maar ze geeft ook een complex theoretisch perspectief om dit soort denken aan de kaak te stellen (Oa. [Foucault](#), [Haraway](#), [Derrida](#)), waarin uiteraard biopolitiek een belangrijke rol speelt, maar waarin evengoed plaats is voor minder voor de hand liggende perspectieven en redeneringen: *'Bringing together queer theory, ecocriticism, and science studies, The Child to Come draws on and extends arguments in childhood studies about the interweaving of the child with the life sciences.'*

Het is een pittig en verrassend boek dat het denken over kinderen, over generaties, over toekomst, over ontwikkeling en over aarde vanuit een hedendaags en geëngageerd perspectief benadert zonder in de standaard retoriek te vervallen. Dit is nou werkelijk eens een boek wat grondig aan het denken zet en hele nieuwe denkrichtingen wil exploreren! Terwijl het tegelijkertijd ook nog eens direct inhaakt op de alledaagse praktijk van iedereen die zich om (de toekomst van) kinderen en de aarde ontfermt. Kortom: de moeite meer dan waard.

Het boek is in zijn geheel gratis via [project muse](#) te lezen, evenals delen van ander werk van Sheldon voor oa. [GLQ: A Journal of Lesbian and Gay Studies](#) en [Science Fiction Film and Television](#).

Categorie

1. 2016
2. Cultuur
3. Derrida
4. Foucault
5. Kaboem!
6. Kinderen
7. Toekomstgericht
8. Verantwoordelijkheid

Tags

1. ecologie
2. generatie
3. leven
4. mens
5. planeet
6. queer
7. ramp
8. science fiction
9. verhaal
10. wetenschap

Datum aangemaakt

14 mei 2017

Auteur

de-redactie

default watermark